

JENNIE K. BROWNOVÁ

Poppy Mayberryová

Narodená
v pondelok

FRAGMENT

Poppy Mayberryová

Narodená v pondelok

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Jennie K. Brownová

Poppy Mayberryová: Narodená v pondelok – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JENNIE K. BROWNOVÁ

čítanie pre radosť a poučenie

Jennie K. Brownová
Poppy Mayberryová 1 – Narodená v pondelok

Originál *Poppy Mayberry, The Monday* vydalo vydavateľstvo
Tantrum Books for Month9Books, Raleigh, NC, USA, 2016
Copyright © 2016 by Jennie K. Brown
By arrangement with the author
Cover Copyright © 2016 Tantrum Books for Month9Books
All rights reserved.
ISBN: 978-1-942662-96-3 (Tantrum Books)

Preklad Eva Horská
Sadzba Grafické a DTP studio Fragment
Vydalo vydavateľstvo FRAGMENT v roku 2017 v spoločnosti Albatros Media
Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1388
Redakčná a jazyková úprava Ľubica Pavelková
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Lucie Mikešová
1. vydanie

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2017. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Translation © Eva Horská, 2017

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-564-0390-7
ISBN e-knihy 978-80-564-0440-9 (1. zverejnenie, 2017)

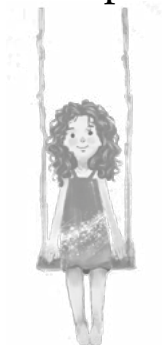

ALBATROS MEDIA

Pre Bennett

*A čo ak spadnem?
Ale, moja milá, čo ak vzlietneš?*

Erin Hansonová

Prvá kapitola

O tom, že som naozaj Pondelok, som sa prvý raz utvrdila na jednej z otravných hodín angličtiny s pani učiteľkou Flannaganovou. Bolo to pred rokom, v štvrtej triede. Pani učiteľka sa nás pýtala, aký je rozdiel medzi úsmevom a meteoritom (tak to aspoň vyzeralo pri pohľade na tabuľu).

Niežeby som hádam poznala správnu odpoveď, to naozaj nie – nedávala som pozor. Mark Masters sa totiž už asi desať minút špáral v nose, čo vždy trochu odvedie pozornosť. Vážne to bolo totálne nechutné! Tento rok so mnou chodí Mark znova do triedy a je mi ho celkom ľúto. Nie preto, lebo sa neustále špára v nose, ale preto, že je Sobota. A Soboty nemajú nijaké zvláštne schopnosti.

„Kto mi povie, ako to má byť?“ opýtala sa učiteľka už tretí raz a po baňatom nose si posunula žiarivo fialové okuliare. V tvári bola čím ďalej ružovejšia.

Kútikom oka som zahliadla, ako zrazu nahor vystrelila ruka s dokonalou manikúrou, patriaca Ellie Prestonovej. Poznala odpoveď vždy a na všetko. To preto, lebo Ellie je Štvrtok. A štvrtkoví dokážu čítať myšlienky. Aj ja som kedysi chcela byť Štvrtok, ale rozmyslela som si to – neustále vidieť ostatným do hláv musí byť veľmi vyčerpávajúce. A nechcela by som sa o štvrtok deliť práve s Ellie. To by som radšej trávila každý večer na Akadémii zvláštnych schopností alebo jedla smažené šváby so sardelovou omáčkou. Blee! To už by som radšej bola aj Sobota, no fakt!

„Slečna Prestonová,“ pani učiteľka vyvolala Ellie a rozžiarila sa.

Uch!

Ellie sa vystrela a z čela si odhrnula zatúlané pramienky rovných gaštanových vlasov, ktoré jej utiekli spod tej jej príšernej čelenky. Odpovedala sebaisto ako vždy. „Prirovnávanie porovnáva dve veci pomocou slova ako. V metafo- re sa také slovo nepoužíva.“

Keď Ellie odpovedala na nejakú otázku, vždy nasadila ten najžiarivejší a najbelší úsmev. Našpúlila pery a strelila po mne pohľadom, ktorý znamenal: *No jasné, TY si správnu odpoveď nevedela, však Poppy?* Nikdy ma nemala rada.

Podvodníčka. V škole svoje schopnosti nesmieme používať. Lenže Ellie to vždy prešlo a ani tento deň nebol výnimkou.

„Odpoveď ste mi vzali rovno z hlavy,“ zasmiala sa pani učiteľka Flannaganová a dvojité brada jej poskočila ako kopec želé. Čerešňového želé. Keď nás učila o literárnych pojmoch, vždy celá očervenela.

Moja najlepšia kamarátka Veronika sa na mňa pozrela a obidve sme naraz vyvrátili oči stĺpkom.

Pani učiteľka ďalej blábotala o anglickej literatúre alebo ktoviečom. Radšej som znova vypla. Ellie sedela vedľa mňa cez uličku, a tak som veľmi dobre videla, ako svojimi modrými očami preskakuje z jedného na druhého. Bolo mi jasné, čo robí: číta a počúva naše myšlienky. Ako to môže pani učiteľka dopustiť? Nech ju už konečne niekto potrestá! Ellie Prestonová na koberčeku v riaditeľni? Cha! Nič lepšie si neviem predstaviť.

Potichu som sa len tak sama pre seba zasmiala a predstavila som si, ako Ellie z tej jej dokonalej hlavičky odletí fosforeskujúca ružovo-zelená členka a rozbije sa na kúsočky.

A hľa! Vážne sa to stalo!

Asi milisekundu potom, čo mi to napadlo, odletela trblietavá členka Ellie z vlasov. Len tak sama od seba. Roztrieštla sa o interaktívnu tabuľu rovno za učiteľkou. Kúsky z nej sa rozsypali po zemi. Zopár ich dokonca

trafilo hnusáka Marka, ktorý okamžite vytiahol prsty z nosa.

„Kto to bol?!“ Ellie prudko otočila hlavu, až švihla vlasmi Veroniku po tvári. Prenikavým pohľadom si nás jedného po druhom premerala. Zase na nás používala svoje schopnosti. Ale to som jej v tej chvíli práve ja nemohla vyčítať. V tejto situácii sa predsa ocitla mojou vinou – aspoň som si to vtedy myslela.

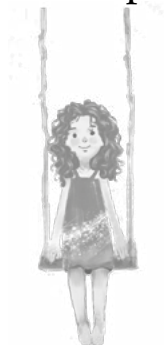
Kým sa mi nedostala do hlavy, začala som rýchlo myslieť na svojho psa, sučku Uhorku. Videla by len myšlienky na psie hovienka a špinavé chlpy, ale nič z toho by ma neusvedčilo.

Lenže niekto vedel, že som to bola ja. Veronika sa na mňa zazubila. Mrkla som na ňu.

„Poppy Mayberryová!“ Pani učiteľka Flannaganová ku mne priklusala ako veľký rozzúrený červený býk s rozšírenými nozdrami. „Ako si dovoľujete používať v triede svoje schopnosti?!“ A vypasenou rukou ukázala na tabuľku nad dverami, kde bolo napísané pravidlo číslo jeden našej základnej: **NEPOUŽÍVAŤ SCHOPNOSTI!**

Mala som sa asi hanbiť, ale na tvári sa mi rozliat širokánsky úsmev a ja som ho nedokázala potlačiť. Konečne! Moja telekinéza sa konečne prejavila. A mohla som si byť naozaj istá, že ja, Poppy Rose Mayberryová, som vážne Pondelok.

Druhá kapitola

Uhorka ma olízala mokrým jazykom – bol to môj (skoro) každodenný budíček. Napadlo mi, že by som ju silou mysle mohla prinútiť, aby zoskočila z postele, ale tú myšlienku som hneď zahнала. Ten dvojkilový chlpad bol skrátka až príliš roztomilý. A navyše, niečo také sa mohlo skončiť zle.

„Veď ja viem, čo by si rada,“ poškrabkala som ju tam, kde to miluje – rovno za uškami.

Uhorka sa prevalila na chrbát, a tak som ju pod jej tyrkysovo-fialovým psím pyžamkom začala škrabkať na brušku. Očami ako dva koráliky pokukovala po kefe, ktorá ležala na pohodlnom fialovom peleštekú vedľa mojej komody s oblečením. Zakňučala vysokým hláskom. Princzvá jedna!

Mohla som jednoducho zoskočiť z postele, urobiť dva kroky a kefu si vziať. Ale načo by mi bol Pondelok, keby som nikdy nepoužila svoj dar? Začala som sa teda pekelné sústreďovať a predstavila som si, ako sa kefa zdvihne z plyšového peleštea a vlietne mi do dlane.

Lenže to sa nestalo. Namiesto toho kefa rýchlosťou asi tristo kilometrov za hodinu preletela cez posteľ, narazila do žiarivo žltej steny na opačnej strane izby a s rachotom dopadla rovno na strieborný stojanček na šperky v tvare stromu. Uhorka zakňučala a vypálila von z izby. Pazúriky, ktoré už vážne potrebovali zastrihnúť, pritom cvakali o podlahu.

Fajn, takže toto sa nepodarilo.

Kefa sa svojimi plastovými štetinami zamotala do stromčeka, ktorý sa ešte vždy kýval zboka nabok. Koráliky cinkali o seba ako zvonkohra na našej zadnej terase. Vždy mi na nich niečo prekážalo.

„Dobré ráno, Poppy!“ Mama sa hodila ku mne na fialovo pruhovanú deku, až sa posteľ rozhojdala a s ňou i mamin hrdzavý afro účes. Dala mi pusku na temeno. Uhorka neisto pricupitala naspäť do izby.

„Ty si cvičila?“ Pozrela na mňa... starostlivo? Smutne? Jedno z toho. Obaja s ockom vyčkávali, kedy začnem svoje schopnosti naplno ovládať, keďže sa to, na ich veľké sklamanie, zatiaľ nestalo. Zamračila som sa na ten chaos naokolo.

„Takže si cvičila?“ Mama sa snažila vyslobodiť Uhorkinu kefu z tej spleti korálikových náhrdelníkov a k tomu do rytmu cinkali jej vlastné náramky a retiazky.

„To ako vážne, mami?“ Prevrátila som oči. „Odpoveď už hádam sama poznáš.“ Vzala som jej z ruky retiazku s oranžovým príveskom a zavesila som si ju na krk. Mama sa totiž narodila vo štvrtok a pochádza z Novy, takže vie čítať myšlienky rovnako ako tá fiflena Ellie Prestonová. A mať mamu, ktorá vám vidí do hlavy, nie je vždy práve zábava.

„Určite to už čoskoro dokážeš, srdiečko,“ vyhlásila tento týždeň už asi milióny raz. Znova mi vliezla do hlavy. Prešiel rok, odkedy sa vo mne prvý raz prebudil Pondelok, a od tých čias som síce nejaký pokrok urobila, ale paňou vlastných schopností som sa ešte ani zďaleka nestala.

Po tej včerajšej (podľa mňa absolútne ukážkovej) príhode s členkou som si myslela, že odteraz už zo mňa skrátka bude plnohodnotný Pondelok a hotovo! Malo by to byť pre mňa také jednoduché ako pre ostatných Novanov, nie? Počas roka som mohla sledovať, ako sa všetkým v triede ich schopnosti rozvíjajú – všetkým okrem mňa.

Luke Bender, ktorý je Streda, a preto dokáže ovládať elektrinu, vypol posledný deň školy svetlá v celej budove – iba štyri dni potom, ako sa mu schopnosti objavili. A Sáru Simmionovú, Piatok – so schopnosťou zmiznúť, raz pani učiteľka Flannaganová tak naštvála, že z ničoho nič zmizla

z triedy a šla domov. Bola neviditeľná – len štyri týždne po svojom úplne prvom zmiznutí. A na vyučovaní! Na druhý deň ju zavolali do riaditeľne. Dokonca i Mitchell Weiss, ktorý trikrát opakoval piatu triedu, dokázal svoju utorkovú schopnosť teleportovania sa skrotiť cez leto, teda iba za dva mesiace. Čo k tomu dodať?

Onedlho sa ukázalo, že rozbiť Elliinu členku sa mi podarilo iba šťastnou náhodou. S ostatnými som zrazu nestačila držať krok. Paráda!

Znova som si spomenula, ako to vyzeralo vtedy, keď som prišla domov zo školy. „Sme na našu malú Poppy Rose takí pyšní! Ty naše milované Pondelniatko!“ povedal ocko a oranžové vlasy, ktoré som si prácne skrotila do copu, mi rozstrapatil ako vrtuľky. Viete, aké to je ťažké zachytiť každý pramienok z tej šialene kučeravej záplavy? Ocko ako muž o tom očividne nemal ani najmenšie tušenie. To, čo sa stalo, som našim vyrozprávala pri večeri. Mama už, samozrejme, všetko vedela dopredu.

„Tak čo keby si nám to predviedla?“ nadhodila a postrčila ku mne misu so špagetami.

„Pohni naberačkou a pekne pomaličky mi trochu nalož na tanier.“ Nespúšťali zo mňa oči plné očakávania a žiarili šťastím – z hrdosti na svoju dcéru telekinetičku.

Spomínam si, ako som sa zo všetkých síl sústredila, aby som na mamin tanier dostala porciu špagiet. Nie je na tom nič ťažké. Alebo je? Keď vtom zrazu naberačka vystrelila

špagety s paradajkovou omáčkou cez celú jedáleň. Na skrinke za mamou ostal nalepený kus cestovinevej hmoty – a zvyšok visel ockovi z plešatej hlavy.

Zažmurkala som ponad stôl na svojho staršieho brata Willieho. Ten sa, ako inak, škodoradostne škeril. Nedal si ujsť jediná príležitosť, aby mi pripomenul, že u neho sa schopnosti prejavili presne v deň jeho trinástych narodenín. Utorkoví síce schopnosti získavajú ktovieprečo neskôr než ostatní, ale môj brat bol výnimka. V našej rodine som ja bola tá zabrzdená. Ach jaj!

„Nuž, od nej nemôžeme čakať zázraky,“ poznamenal Willie a hodil ockovi do tváre servítku.

„Willie!“ nesúhlasne sa naňho pozrela mama. Avšak okríkla už len prázdnu stoličku. Brat sa na mieste vyparil a pravdepodobne bol už vo svojej izbe.

„Chce to čas,“ usmiala sa na mňa mamina láskavo. Bolo mi jasné, že si vymýšľa. U nej aj u ocka, ktorý je Streda, všetko prebehlo hladko. Už dávno mi povedali, že keď sa u človeka jeho schopnosti prejaví, od tej chvíle ich skrátka má a hotovo! Ako keď cvaknete vypínačom a rozsvieti sa svetlo – a to nemala byť nárážka na Stredy.

Nechcela som rodičov sklamať. Lenže od oboch mojich prvých telekinetických nehôd uplynul už rok a mne neustále lietali veci z rúk.

„Skús dnes po škole ešte trochu trénovať, dobre? Už to čoskoro príde, neboj sa,“ uistila ma mamina, čím ma vrá-

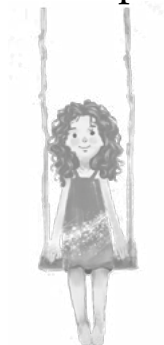
tila späť do smutnej reality života bez zvláštnych schopností. A podľa toho, ako sa tvárila, uistovala tým aj seba. Hádam to tak naozaj bude. Bola som tak veľmi pozadu za všetkými spolužiakmi, že by som sa od hanby najradšej prepadla. Ak to takto bude pokračovať, určite ma pošlú na Akadémiu zvláštnych schopností... a to je posledné miesto – bez kamarátov, bez rodiny, bez Uhorky – kde by som chcela tráviť čas. Haló! Mám už vlastné plány. Ak ma zavrú na Akadémiu pre postihnutých neschopákov bez schopností, nebudem môcť byť ani so svojou najlepšou priateľkou Veronikou Whiteovou! Aj Veronika je pondelková, ale je oveľa šikovnejšia než ja...

Z myšlienok ma vytrhlo slabé zakňučanie – civel na mňa Uhorkin roztomilý ňufáčik.

Aj po tom, čo sa pred chvíľou stalo, chcela sa dať poriadne vyčesať. Hrdinka. Povzdychla som si a pustila som sa do toho pekne po starom, ručne. Na Uhorke trénovať rozhodne nebudem – to by rovno mohla prísť o oko.

Tretia kapitola

Na druhý deň ráno som prišla do triedy a všimla som si, že Elliina lavica sa presťahovala dopredu a ďalej odo mňa. Koľká úľava! Od incidentu s členkou bola na mňa Ellie celý rok ešte protivnejšia ako kedykoľvek predtým. Trebárs pred dvoma týždňami som v jedálni zakopla, tácka s obedom mi vyletela z rúk a na novučičké balerínky sa mi vykydla celá porcia raviol.

To u mňa žiadne talianske jedlo nie je v bezpečí? A v tej chvíli sa Ellie do mňa zabodla pohľadom a zachechtala sa ako zlá čarodejnica: „No teda! Poppy si nielenže nedokáže poradiť s vlastnými schopnosťami, ona nevie ani chodiť!“ Vážne, v tej chvíli jej tuším ozelenela celá tvár. Keby vtedy nemala v jedálni službu práve pani učiteľka Flannaganová a neprebodávala ma rovnako zlým

pohľadom, vzala by som z podlahy plnú hrst tých rozmá-ganých cestovín a hodila by som ich Ellie na tie jej biele trojštvrťáky a ružovú kabelku.

Elliiina najlepšia kamarátka Celia Greenová na mňa ci-vela s rovnako otravným úšklabkom na tvári. Celia bola pondelková ako ja a Ellie jej určite kázala, nech ma nechá zakopnúť. Tie dve mi neuveriteľne pijú krv!

A ďalšia rana pod pás prišla minulý týždeň na telocvi-ku. Ellie sa ma spýtala, či si s ňou zahrám tenis. Nechcem sa vychvaľovať, ale v tenise som trieda. Mamina aj ocko ho hrávali na vysokej škole. Skoordinovať ruku s očami je pre mňa hračka – škoda len, že iba v tenise, a nie v telekinéze.

Bolo mi jasné, že ak poviem nie, bude s ňou na nevy-držanie, a tak som sa obetovala. Čo sa mi parádne vypo-mstilo.

„No musíš ísť na mňa pomaly, Poppy. Vieš, že tenis mi veľmi nejde,“ ozvala sa Ellie, keď som sa chystala podávať. Pomaličky som jej hodila loptičku vysokým oblúkom cez sieť. Jemnejšie to hádam už ani nešlo.

Vtom sa Ellie bleskurýchlo presunula doľava a odrazila loptičku tak prudko, až som takmer pocítila vzduchovú vlnu z jej rakety. Rútila sa na mňa takou hrozivou rýchlos-tou, že som ju nedokázala včas odraziť a napálila mi do hlavy. Okamžite mi navrela hrča – a zväčšovať sa prestala až o dva dni. Vzápätí sa ozval Elliin protivný smiech. Ve-ronika mi ihneď pribehla na pomoc.

Tá čarodejnica to na mňa naraŕičila. Z toho, ako sa ihneď presunula, a aj z tej prudkej rany bolo jasné, že tenis rozhodne hrať vie. „Keby si vážne bola Pondelok, tak by si tú loptičku zastavila!“ zašklabila sa na mňa tou svojou namaľovanou hubou. Uf!

To boli iba dva príklady z nekonečných prejavov jej zlomyseľnosti. Kto by bol povedal, že sme vyrastali len pár domov od seba a ešte pred niekoľkými rokmi sme sa spolu hrali s jej obrovským, dokonale vyzdobeným ružovým domčekom pre bábiky. Lenže za niekoľko rokov sa toho môže veľa zmeniť, i keď mi stále ostáva záhadou, čo sa vlastne medzi nami stalo. Jedného dňa sa z ničoho nič ku mne začala správať ako k svojej najhoršej nepriateľke. Vlačjší incident s členkou si vynásobte desiatimi.

Ale poďme späť do prítomnosti: Ellie si práve natáčala svoje dokonale učesané vlasy na pršteky s dokonalou manikúrou. Pán učiteľ Salmon vykladal o rímskych čísliciach, ale ona vôbec nedávala pozor. Vlastne nikto z triedy nedával pozor. Ani Mark s prstom hlboko v nose. *Niektoré veci sa skrátka nemenia, asi ako moje schopnosti*, musela som sa v duchu pousmiať.

„Psst,“ ozvalo sa za mnou. Obrátila som sa a Veronika na mňa pokyvkávala hlavou. Potom sa opatrne rozhladla po triede a hodila mi zložený papierik – pristál kúsok od mojej lavice. Hodila som očkom na učiteľa, ktorý bol stále zabraný do sveta rímskych číslic, ticho som sa zohla a chňapla po lístku.

Stálo na ňom Veronikiným rukopisom napísané: *Toto sa ku mne dostalo.*

Znovu som sa obzrela na svoju najlepšiu priateľku. Stále pokyvávala hlavou a modré oči mala smutné. *Otvor to*, povedala mi nečujne a strelila pohľadom po pánovi učiteľovi. Tvárila sa naliehavo.

Roztvorila som lístok a hneď mi došlo, že ide o konverzáciu dvoch spolužiakov. Takto si na hodine píšeme aj my s Veronikou. Veronika píše vždy modrým perom a ja fialovým. Toto bolo napísané ružovým a oranžovým perom. O koho len môže ísť?

Vrhla som pohľad na Ellie – ťukala o stôl ružovým perom. Jej spolupáchatelka a najlepšia kamoška Celia si medzi prstami krútila oranžové pero. Dala som si dva a dva dokopy a pustila som sa do čítania.

Ružová: *Chápeš, ako to môže mať na sebe?!*

Oranžová: *Fuj! Zamatové členky predsa nikto nenesí.*

Mimovoľne som si siahla do vlasov a nahmatala svoju mäkkú fialovú členku, ktorú mi kúpila mama vlni na Vianoce. Povzdychla som si. To nemajú nič zaujímavejšie, o čom by klebetili?

Ružová: *A pozri na tie jej retiazky! Tú oranžovú má hádam každý deň.*

Oranžová: *Hodí sa k jej šibnutým vlasom. Schválne, pozri sa, o čom teraz premýšľa...*

Ružová: *Stresuje sa kvôli Akadémii pre neschopákov. To si*

píš, že ju tam pošlú. Vraj nedokáže pohnúť ani ceruzkou bez toho, aby niekoho nepobodala.

Oranžová: *No to je fakt trápne!*

Ružová: *Je to poriadny trapas.*

Uistila som sa, že sa na mňa ani jedna z tých dvoch potvor práve nedíva, a lístok som rýchlo pokrčila a zastrčila pod zošit. Do očí sa mi vohnali slzy. To si naozaj nemôžu písať o niečom inom než o mne? Šikana najvyššieho kalibru!

A tie ich dohady o Akadémii sú len jedna veľká lož. Dobré, telekinézu neovládam tak brilantne ako ostatní pondelkoví v triede, ale to ešte neznamená, že budem musieť pretrpieť dni a týždne plné hrôzy na Akadémii pre... ech, neschopákov.

„Slečna Mayberryová? Čo sa deje?“ vytrhol ma zo zamyslenia hlas pána učiteľa. Zamieril k mojej lavici a príčesok na hlave mu poskakoval ako veľká chlpatá guľa, čo by ma za normálnych okolností rozosmialo – v tejto chvíli mi však do smiechu rozhodne nebolo.

Rýchlo som si utrela slzy a lístok som zasunula hlbšie pod zošit. Odrazu sa na mňa upierali oči celej triedy – aj Elliine. Akoby mi svojím škodoradostným úsmevom vravela: *Neznášam ťa!*

„Ehm, ja...“

„Predsa viete, že nemám rád, keď si na mojich hodinách žiaci posielajú lístočky. Obzvlášť na matematike,“

zahulákal a čudne sa pritom usmieval. Oči mu skoro vyliezli z jamiek.

„Ale ja som nič neposielala...“ pokúsila som sa namietat.

Kostnatou rukou mi odsunul zošit nabok a vytiahol lístok. Odkráčal s ním pred tabuľu. Nikto ani nedýchal.

Len nech to nečíta nahlas, prosím, prosím!

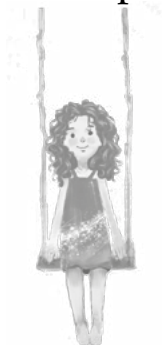
Pán učiteľ Salmon si konverzáciu prečítal, lístok znovu poskladal, zavrtel hlavou a prešiel triedu pohľadom (asi hľadal majiteľov ružového a oranžového pera). „Toto som mal urobiť už dávno. Obe do riaditeľne! Hned!“ ukázal na mňa a na Ellie. Trieda zborovo zahučala, ako vždy keď niekoho pošlú do riaditeľne.

„Pán učiteľ, ja by som na vašich hodinách určite nikdy úmyselne nevyrušovala, to mi môžete veriť,“ hrkútala Ellie, na čo asi deväťdesiat percent spolužiakov v triede vyvrátilo oči dohora. Tá potvora je pekná klamárka!

„To si nechajte pre pána riaditeľa, slečna Prestonová. Poďme do riaditeľne! No a vy tiež, slečna Mayberryová,“ pozrel sa na mňa.

Vzala som si teda svoj batoh a Veronikin súcitný pohľad ma odprevadil z triedy. Keby som sa tak bola narodila v piatok a mohla teraz jednoducho zmiznúť!

Štvrtá kapitola

Za celých päť rokov na základnej škole v Nove ma do riaditeľne prvý raz poslal až pán učiteľ Salmon.

Ellie Prestonová sedela oproti mne na drevenej lavici pred riaditeľňou a usilovne sa vyhýbala očnému kontaktu. Čakali sme na našu debatu s *veľaváženým riaditeľom školy*. (To má totiž napísané na dverách. Ehm.) Veľavážený? To určite!

„Je ti jasné, že za to všetko môžeš ty?!“ zakrákorila Ellie. Prevrátila oči a z kabelky si vybrala pilník na nechty. Primadona! Kto už si so sebou do školy nosí pilník na nechty?

Neurobila som jej tú radosť, aby som odpovedala – ako by to asi tak mohla byť moja chyba? Začala si obrusovať nechty a mňa pri každom zaškrípaní zamrazilo. Ako len ja

ten zvuk neznášam! Vtom sa ku mne Ellie nahla, strčila mi nechty až takmer do tváre a brúsila ich ako o život. Hlupaňa štvrtková! Hlúpe čítanie myšlienok!

„Uch,“ povzdychla som si.

„Uch,“ napodobnila ma Ellie a pilníkom ukázala na dvere riaditeľne. „Je ti jasné, že za toto nás Knísal Hojdal nechá najmenej päť dní po škole? A ja na rozdiel od teba mám na prázdniny kopu plánov.“ Vyvrátila oči stĺpkom.

Jej jedovatú poznámku som odignorovala, ale úšľakabok sa mi nepodarilo potlačiť. Žila som v predstave, že túto prezývku pre riaditeľa používame len my s Veronikou. Knísal Hojdal. Keď niekam ide, tak sa čudne hojdá a kníše. Hovorte si, čo chcete, s tou svojou nablýskanou plešinou a knísavou chôdzou vyzerá ako tučniak v obleku.

Dvere vrzli a z riaditeľne sa so zvesenou hlavou vyšuchtal Noe Summers, ktorý je síce Nedelňiatko, takže nemá žiadne zvláštne schopnosti, ale aj tak sa mi celkom páči. Pokec u riaditeľa asi nevypálil najlepšie.

„Slečna Prestonová, slečna Mayberryová – ste na rade!“ zavolał nás Knísal Hojdal a Ellie bleskovo schovala pilník do obrovskej – ako inak než ružovej – kabelky.

Obe sme v tichosti vošli do riaditeľne a posadili sme sa z druhej strany k stolu pána riaditeľa do červeno-hnedo kockovaných kresiel, takých veľkých, že sme sa v nich celé stratili. Ako prvé môj pohľad zachytil ťažidlo položené na

kope dosiek. V duchu som sa zasmiala. Kto by to bol povedal? Ťažidlo malo tvar tučniaka.

Ellie si to asi tiež všimla alebo mi to vyčítala z hlavy, pretože sme si v tom istom okamihu vymenili pohľady a s nimi vari aj nejaký nevypovedaný vtíp. Nato si Knísal Hojdal odkašľal a Ellie ihneď zase spozornela.

„Dáámy, neviem sííce, akéé medzi sebou mááte probléémy,“ (Knísal Hojdal evidentne patril medzi ľudí, ktorí starostlivo artikulujú, takže jeho dlhé samohlásky boli dvojnásobne dlhé.) „ale donieslo sa mi, že tu v minulosti boli nejakéé roztržky a...“

„Ja som jej nikdy nič neurobila,“ skočila mu do reči Ellie, narovнала sa a založila si ruky cez ružové tričko. S trhnutím hlavy na mňa uprela pohľad, usmiala sa a zamrkala dlhými riasami. „Je tak, Poppy?“

S riaditeľom sme naraz vyvrátili oči dohora. Možno práve on je na mojej strane!

„Nijakéé vaše debaty tu počúúvať nehodláám. Teraz chvííľu počúúvajte vy, slečna Prestonováá, čo váám chcem povedať.“ Nečakala by som, že Knísal Hojdal bude s Ellie hovoriť tak prísne – je to predsa tá „najdokonalejšia“ žiačka na našej základnej.

„Nielenže medzi vami a Poppy vznikli istéé rozkoly, ale navyše som sa dopočul, že v škole používate svoje zvlášťne schopnosti. A to je, ako iste dobre viete, prísne proti školskéému poriadku.“

No sláva! Konečne si to niekto všimol. A kto by s tým mohol urobiť viac ako riaditeľ? Knísal Hojdal zdvihol tučniaka zo štósu dokumentov a ja som sa musela v duchu zasmiať. Z hromady vytiahol hnedú obálku. Kútikom oka som zachytila, ako sa Ellie nervózne posunula v kresle. Balerínkami klopkala o podlahu. Pán riaditeľ otvoril obálku.

„Vyzeráá to, že svojimi schopnosťami nemanipulujete len spolužiakov, ale i niektorých učiteľov.“ Spočinul na nej pohľadom, akoby čakal odpoveď. „Nemáám pravdu, slečna Prestonováá?“ vyzval ju.

„No... ja...“ zakoktala Ellie a vzápätí sa začala brániť: „Viete, len keď je to úplne nut...“

„Poznááte predsa naše pravidlo číslo jeden. Musíte teda za svoje neprípustné správanie niesť následky.“ Hojdal tiež rád používal veľké slová – ako neprípustný, rozkol alebo prototyp.

Odrazu to vyzeralo, akože v celej tejto situácii vôbec nefigurujem. Keby sa mi podarilo preklznuť dverami von z riaditeľne, Hojdal by si to hádam ani nevšimol.

„A pretože sa o svoje štvrtkové schopnosti nijako nestaráate, nevidím inú možnosť, než podniknúť kroky k tomu, aby ste sa ich naučili správne ovláadať.“ Pritom buclatými prstami siahol niekam za seba a vyložil na stôl akýsi fascikel. Nepodarilo sa mi prečítať, čo je na ňom napísané. „Musíte sa naučiť, kedy a kde môžete svoje schopnosti uplatňovať. Keďže ich tak ľahkomyselne používate

v škole, kde nie súú povolenéé, neprekvapilo by ma, keby ste ich preniesli aj za hranice náášho mesta. Dokáážete si vôbec predstaviť, čo by si mohli pomyslieť nezasväteníí? Iste by...“ Ale zrazu sa zarazil.

Ellie zhrbila chrbát a uprela pohľad na hodiny, ktoré viseli riaditeľovi nad hlavou.

„Nuž, asi by som sa mohla trochu viac snažiť, však?“ hlesla nepresvedčivo a namotala si na prst pramienok hnedých vlasov.

Pán riaditeľ sa však iba zasmial. „Budete musieť urobiť oveľa viac, než sa len snažiť, Ellie. Na to ja už dohľadnem.“ A prisunul ten fascikel cez celý svoj veľký stôl smerom k nej. Nahlas som sa zasmiala.

Ellie ešte raz prevrátila oči a narovнала sa, aby dovidela na fascikel. „Tak to teda nie, nie, nie, nie!“ Postavila sa s rukami v bok. „Tam ja veru nepôjdem, ani náhodou!“ Zakývala ukazováčikom zo strany na stranu a vzápätí sa začala prehrabovať v kabelke. Určite hľadala svoj nový telefón vysádzaný ligotavými kamienkami, ktorým sa minulý týždeň vychvaľovala pred celou triedou.

„Rodičia váám nepomôžu, Ellie, nemáá cenu im volať. Sáám som s nimi hovoril a so všetkým súúhlasili,“ vyhlásil pán riaditeľ, keď na ňu sám použil vlastné štvrtkové schopnosti. „Na Akadémiu ste už prihláásenáá.“

Ellie prerývane dýchala. „Nemôžem tu len tak nechať svojich kamarátov. Rozhodne tam nepôjdem... sama.“

„Žiadny strach, na Akadéémiu zvlááštnych schopností nepôjdete sama,“ uistil ju pán riaditeľ. A v tej chvíli sa korálikovými očami zadíval rovno do tých mojich. Zdesila som sa – bolo nad slnko jasnejšie, čo povie. Aj ja som potrebovala popracovať na svojich pondelkových schopnostiach.

„Pôjde s vami Poppy Mayberryová.“

No super! Budú to tie najdlhšie tri mesiace v mojom živote.